

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК НОВА ТЕХНОЛОГІЯ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Шевчук Ганна Йосипівна

Національний університет «Львівська політехніка», 79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна, shevchukganna@ukr.net

Досліджено особливості соціального партнерства як інноваційної технології у сфері вищої освіти, етапи його впровадження.

Теорія соціального партнерства складалася не одним днем, вона формувалася протягом тривалого часу розвитку філософської, економічної, правової, політичної думки. Перші згадки про соціальне партнерство ми знаходимо у філософських працях Платона і Аристотеля, що висували ідею про партнерство громадян як рівних і вільних індивідів.

Аналіз наукових робіт І. Канта, К. Маркса, Е. Дюркгейма і М. Вебера дозволяє стверджувати, що соціальна взаємодія в суспільстві ґрунтується на солідарності людей, в цьому випадку партнерство виступає як механізм досягнення суспільної солідарності і є принципом регулювання міжгрупових взаємин в суспільстві.

На думку вітчизняних і зарубіжних дослідників, соціальне партнерство включає в себе чітке визначення кожним з партнерів своєї ділянки роботи та частки соціальної відповідальності перед суспільством в цілому.

У сучасній науковій літературі і на практиці соціальне партнерство характеризується неоднозначно, причому останні роки зміст соціального партнерства зазнало змін. У практиці закордонних вузів соціальне партнерство широко застосовується як інноваційна технологія. Це, в першу чергу, нова технологія освітньої діяльності, нові принципи та методи організації навчального процесу, а також новий тип стосунків між викладачем та студентом.

Соціальне партнерство в освітній діяльності слід розуміти як партнерство всередині системи ВНЗ між соціальними групами професійної спільноти; партнерство, в яке вступають працівники системи ВНЗ, контактуючи з представниками інших сфер суспільного відтворення; партнерство, яке ініціює система ВНЗ як особлива сфера соціального життя, що робить вклад в становлення громадянського суспільства [1]. Соціальне партнерство, що встановлюється як рівноправна взаємодія педагога і студента, збагачує рівень професійної підготовки майбутнього спеціаліста, розширює його суб'єктивну позицію, підвищує відповідальність за прийняті рішення та їх наслідки.

Адаптація до професії під час навчання у ВНЗ полягає в глибокому практичному «входженні» студента в професію шляхом виконання певних елементів педагогічної діяльності. Виходячи з аналізу наукової літератури з цієї проблеми, можна зробити висновок про те, що студенти ВНЗ в процесі підготовки до професійної діяльності стикаються з рядом типових ускладнень: дидактичні (складнощі пристосування студента до вузівської системи навчання, організаційних норм і правил), соціально-психологічні (складнощі інтеграції, прийняття цінностей, норм і стереотипів поведінки); професійні (складнощі самоідентифікації особи з вимогами професії, соціальною роллю), реалізацію яких доведеться здійснити після здобування вищої освіти.

З метою скорочення термінів соціальної і професійної адаптації студентів у ВНЗ, досягнення ними оптимальних якісних і кількісних показників в освіті організовується соціальне партнерство, яке розглядається як вид стосунків педагога і студента, що характеризується пошуком і досягненням педагогічного консенсусу, реалізацією професійних інтересів суб'єктів професійної освіти засобами педагогічної підтримки з метою підвищення статусу значущості студента, його особистого вкладу у вирішення загальних завдань, розвитку його особистісно-сміислової сфери.

Соціальне партнерство технологічне і тому вимагає від педагога не лише інтуїції та імпровізації, але й глибоких професійних знань і вмінь (підготовки педагога до навчальних занять, управління спілкуванням із студентами, підбору найбільш ефективних методів навчання, використання ефективних технологій спільної діяльності та ін.). Воно розвивається поетапно: моделювання майбутнього процесу, вступ до контакту, безпосереднє спілкування, вихід з контакту, аналіз результатів. Але справжнім індикатором професіоналізму викладача виступають багаточисленні психолого-педагогічні, методичні, соціально-наукові та управлінські знання, техніка і технологія здійснення цього процесу. Можливо, що саме таке ставлення до вузівського навчання допоможе вирішити хоча б деякі проблеми педагогічної освіти через гармонізацію відносин між студентським та викладацьким соціумом.

Таким чином, кожна нова технологія, що запроваджується, потребує чималих зусиль, багато часу і засобів для реалізації. Тому нововведення в технології вищої школи вимагають ретельного підготовчого етапу.

Література

1. Сучасні освітні технології у вищій школі: Матеріали міжнар. наук.-метод. конф. (Київ, 1-2 листопада 2007 року): Тези доповідей: У 2 ч. - Ч. 2 / Відп. ред. А.А. Мазаракі. - Київ. 2007.
2. Управління в освіті: Зб. матеріалів VI Міжнар. наук.-практ. конф.(Львів, 18-19 квітня 2013року): Тези доповідей/ Від. ред. Л.Д.Кизименко. -Львів. 2013.

МОЖЛИВІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Широка Анастасія Олександрівна

Національний університет «Львівська політехніка»

79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна, sudylovska@ukr.net

У матеріалі йдеться про досвід реформування системи освіти у країнах з радянським минулим. Окреслено основні напрямки, в котрих відбувалися зрушення та їхній вплив на загальноінститутське середовище.

Правда суспільного життя сьогодні, мабуть, звучить так: або ми реформуємо і якісно покращимо середовище нашого життя, в даному контексті мова буде насамперед йти про освітнє середовище ВНЗ, або в принципі, який сенс мали всі попередні події (Революція гідності, війна)? Однак, чи більшість з нас усвідомлює напрямок, в котрому потрібно рухатися, і на скільки готові докласти власних зусиль до цих змін. Спираючись на дослідження сили візуалізації, можна припустити, що усвідомлення та здатність активно діяти – це пов'язані речі: чим ясніше перед нами є окресленою мета, тим більшою стає ймовірність її досягнення. І тут в нагоді нам стає досвід інших пострадянських країн, зокрема Грузії, Молдови, котрі від України відділяє 10 років доволі позитивних змін. В мережі можна натрапити на цікаві рефлексії досвіду реформ в цих країнах [1,2], і спробувати пофантазувати, а якими би ці реформи могли бути в нашому університеті, на нашій кафедрі?

Основні зусилля значної кількості донорських програм в цих країнах були скеровані на перепідготовку викладацького складу, особливо що стосується соціальних дисциплін. Зокрема, це навчання фахівців професійній англійській мові, вмінням створювати сучасні програми, підручники, писати академічні тексти, наукові публікації (academic writing). В оцінці якості навчальних програм вперше почало йтися про незалежну експертну оцінку (peer-review), причому не лише в середині країни, але і іноземну. Як не дивно, найбільших реформ потребували три сфери: впровадження